

לפרשת אמר

א. לוח השנה שלנו רצוף חגים ומועדים. לכל חג הסיפור שלו, הקורבנות שלו, הטקסים שלו. קו הזמן מורכב מנקודות בעלות משמעות. לעתים, גם המרווח בין הנקודות הוא בעל תוכן. לעתים גם לזמן עצמו, להווה, יש ערך, אותו אנו אמורים לזכור.

ב. וּסְפַרְתֶּם לָכֶם, מִמִּקְרַת הַשַּׁבָּת, מִיּוֹם הַבִּיאָכָם, אֶת-עֹמֶר הַתְּנוּפָה: שִׁבְעַת שַׁבָּתוֹת, תְּמִימַת תְּהִי יְיָהּ. עד מִמִּקְרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִית, תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם; וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה, לַיהוָה. [ויקרא כג, 15 - 16]

ג. לספור כל יום שמתחיל, לזכור כל יום שחלף. להתבונן בעומק בזמן שלנו, ולהבין שהעכשיו הוא המשכו של העבר, הדרך לעתיד.

ד. **עוד יום / רחל שפירא**

לא להתמעט וגם לא להימלט	בחריופות הזאת
ותמיד לשאוף ללכת הלאה	עוד יום, עוד יום
ללכת זה אומר: לא להסתלק	ובצפיפות הזאת
כן, כוונתי לומר: לא להסתלק	עוד יום, עוד יום.

אמצע הדרך	החזאי מוסר את התחזית
ויש גם בזה נסיון	משקעים, שינוי זרימה ורוחות תזזית
עוד יום, עוד יום.	ויש כאן מקום לדמיון
	עוד יום, עוד יום.

בחריופות הזאת	בהשתקפות הזאת
עוד יום, עוד יום	עוד יום, עוד יום
בציפייה לטוב	בהחשפות הזאת
עוד יום, עוד יום.	עוד יום, עוד יום.

המלאכה מרובה והזמן קצר
ואנחנו כבר יודעים שהגשר צר.
אמצע הדרך
ויש גם בזה נסיון
עוד יום, עוד יום.